

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 396

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 21 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 167 din 26 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 din Codul de procedură civilă	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
293. — Hotărâre privind reorganizarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București și modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	4–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 14 din 25 martie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 26 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 3.511/62/2015 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 276D/2018.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate, personal. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens arată că, deși necesitatea invocării acestei excepții de neconstituționalitate a apărut în timpul ședinței de judecată, la data menționată în încheierea de sesizare nu există motivarea scrisă a excepției din cauza faptului că instanța de judecată i-a refuzat acest drept, de a depune motivarea scrisă a excepției, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Prin urmare, arată că nu își însușește cele arătate de instanța de judecată prin încheierea de ședință. Mai arată că textul de lege criticat refuză dreptul autorului unei excepții de neconstituționalitate de a beneficia de un termen, chiar foarte scurt, pentru a prezenta motivarea în formă scrisă a excepției de neconstituționalitate. Arată că, din acest motiv, nici raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor nu se bazează pe o motivare scrisă a excepției.

4. Reprezentantul Ministerului Public arată că instanța de contencios constituțional a fost legal sesizată, prin încheierea instanței de judecată, astfel încât se pot formula concluzii, pe fondul cauzei.

5. În replică, autoarea excepției arată că, tocmai în temeiul textului de lege criticat, care prevede că se poate acorda părții un alt termen de judecată, pentru lipsă de apărare, numai în mod excepțional și pentru motive temeinice, nu i s-a acordat de către instanța de judecată un termen pentru a depune motivarea scrisă a excepției, așa cum prevede expres art. 29 din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, nu poate susține un aspect ce nu i s-a permis la instanța de fond și nu a fost pus în dezbateră părților.

6. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.523 din 15 noiembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 19 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.511/62/2015, **Tribunalul Brașov — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 222 din Codul de procedură civilă.** Excepția

a fost ridicată de Filofteia Ciobanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate nu sunt formulate critici distincte de neconstituționalitate a textului de lege criticat, fiind precizat doar că acesta contravine dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare.

9. **Tribunalul Brașov — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se consideră că dreptul la apărare nu este un drept absolut, cunoscând anumite limitări, însă acestea trebuie să fie compatibile cu dreptul celorlalți cetățeni, iar statul are o marjă de apreciere exclusivă, în ceea ce privește procesul de legiferare. În acest sens se apreciază că intenția legiuitorului a fost de a nu se ajunge la o tergiversare nejustificată a unui proces, prin formularea unor cereri care nu au caracter excepțional, fiind urmărită tocmai realizarea dreptului la un proces echitabil, prevăzut atât în Constituție, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, în cadrul procesului, părțile trebuie să-și exercite drepturile și să-și îndeplinească obligațiile cu bună-credință, urmărindu-se soluționarea procesului într-un termen rezonabil. Se mai apreciază că textul de lege criticat nu interzice formularea unei cereri de amânare, ci doar condiționează numai admiterea unei astfel de cereri tocmai de exercitarea cu bună-credință a acestui drept.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 222 — *Amânarea judecării pentru lipsă de apărare* din Codul de procedură civilă, potrivit căroră: „(1) *Amânarea judecării pentru lipsă de apărare poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional, pentru motive temeinice și care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei.*

(2) *Când instanța refuză amânarea judecării pentru acest motiv, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 24 — *Dreptul la apărare.*

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că în motivarea acesteia nu sunt formulate critici distincte de neconstituționalitate a textului de lege criticat, fiind precizat doar că acesta contravine dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare.

16. În legătură cu acest aspect, în jurisprudența sa, Curtea a conturat o anumită structură inerentă și intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate. Aceasta cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Indiscutabil primul element al excepției se circumscrie fie simplei indicări a textului pretins neconstituțional, fie menționării conținutului său normativ, iar cel de-al doilea indicării textului sau principiului constituțional pretins încălcat. În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia.

17. În aceste condiții, Curtea a reținut că, în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere deci că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele 3 elemente menționate (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 928 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009, Decizia nr. 727 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009, Decizia nr. 542 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011, Decizia nr. 611 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011, Decizia nr. 646 din 17 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011, Decizia nr. 1.116 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 9 noiembrie 2011, precum și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

18. Aplicând aceste considerente de principiu la analiza prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea reține că, deși autoarea acesteia nu a formulat critici de neconstituționalitate, invocând doar în mod generic încălcarea dreptului constituțional la apărare, analiza conținutului normativ al textului de lege criticat poate fi raportată, în mod rezonabil, la prevederile art. 24

din Constituție, referitor la dreptul la apărare. Astfel, analizând dispozițiile legale criticate, Curtea reține că acestea prevăd că amânarea judecării, pentru lipsă de apărare, poate fi dispusă numai în mod excepțional, și pentru motive temeinice, care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei. În cazul în care instanța refuză amânarea judecării pentru acest motiv, se va amâna, la cererea părții, pronunțarea asupra cauzei, pentru a da posibilitatea depunerii de concluzii scrise. Așadar, tocmai în vederea garantării exercitării dreptului la apărare, textul de lege a prevăzut obligația instanței de a amâna pronunțarea, în vederea depunerii de concluzii scrise, în cazul în care aceasta a refuzat amânarea judecării pentru lipsă de apărare.

19. Spre deosebire de vechea reglementare, respectiv art. 156 din Codul de procedură civilă din 1865, care prevede posibilitatea instanței de a acorda un singur termen, pentru lipsă de apărare, textul de lege criticat prevede că amânarea pentru acest motiv se dispune în mod excepțional, pentru motive care nu sunt imputabile părții, sau reprezentantului ei.

20. Prin Deciziile nr. 490 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 iulie 2006, și nr. 298 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a reținut că dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă din 1865 nu constituie o restrângere a dreptului la apărare, ci reprezintă o măsură de descurajare a exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale, prin cereri de amânare a procesului în scopul tergiversării acestuia și al împiedicării înlăturării justiției. De asemenea, Curtea a statuat că facultatea instituită pentru judecător, de a nu acorda un termen pentru lipsă de apărare (caz în care se va amâna pronunțarea, la cererea părții, pentru depunerea de concluzii scrise) sau de a acorda un singur termen în acest scop, implică responsabilitatea acestuia în înlăturarea actului de justiție, iar pentru eventualele abuzuri sau greșeli de judecată datorate încălcării dreptului la apărare, legea prevede remediile necesare.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 298 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a statuat că dispozițiile procesuale criticate prevăd condițiile în care se poate amâna judecarea cauzei pentru lipsă de apărare, iar aceasta nu echivalează cu o restrângere a accesului la justiție, partea interesată având dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, și având în vedere faptul că soluția legislativă cuprinsă în textul de lege criticat în prezenta cauză este, în esență, aceeași cu cea analizată în jurisprudența citată, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 3.511/62/2015 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 222 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind reorganizarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București și modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere dispozițiile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, al art. III alin. (1) din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se reorganizează Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, cu sediul în municipiul București, bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, sectorul 1, în instituție de drept public organizată ca instituție publică, cu personalitate juridică, în subordinea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, denumit în continuare *Institutul*.

Art. 2. — (1) Patrimoniul Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, care se reorganizează păstrându-și denumirea, se preia de către Institut, potrivit situațiilor financiare întocmite în conformitate cu prevederile art. 28 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Institutul administrează suprafața de teren agricol și neagricol din domeniul public al statului, potrivit anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, înscrisă în inventarul bunurilor din domeniul public al statului la numărul de inventar MFP 117261, cu suprafața de 30,909 ha, din care suprafața de 17,1497 ha reprezintă suprafața indispensabilă activității de cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.10 la Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Bunurile imobile de natura construcțiilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Institutului sunt prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care cuprind și actualizarea valorilor de inventar, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Bunurile imobile de natura construcțiilor care se înscriu în inventarul bunurilor din domeniul public al statului și se dau în administrarea Institutului sunt prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 3. — (1) Institutul are ca obiect principal activitatea de cercetare-dezvoltare în domeniul protecției plantelor și desfășoară și alte activități codificate potrivit Ordinului președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN, astfel:

a) diviziunea 01 Agricultură, vânătoare și servicii anexe; grupa 011 Cultivarea plantelor nepermanente; clasa 0111 Cultivarea cerealelor, exclusiv orez, plantelor leguminoase și a plantelor producătoare de semințe oleaginoase; clasa 0113 Cultivarea legumelor și a pepenilor, a rădăcinoaselor și tuberculilor; clasa 0119 Cultivarea altor plante din culturi nepermanente; grupa 012 Cultivarea plantelor din culturi permanente; clasa 0121 Cultivarea strugurilor; clasa 0124 Cultivarea fructelor semințoase și sămburoase; clasa 0125 Cultivarea fructelor, arbuștilor fructiferi, căpșunilor, nuciferilor și a altor pomi fructiferi; clasa 0128 Cultivarea condimentelor, plantelor aromatice, medicinale și a plantelor de uz farmaceutic; clasa 0129 Cultivarea altor plante permanente; grupa 013 Cultivarea plantelor pentru înmulțire; clasa 0130 Cultivarea plantelor pentru înmulțire; grupa 014 Creșterea animalelor; clasa 0141 Creșterea bovinelor de lapte; clasa 0142 Creșterea altor bovine; clasa 0146 Creșterea porcinelor; clasa 0149 Creșterea altor animale; grupa 016 Activități auxiliare agriculturii și activități după recoltare; clasa 0161 Activități auxiliare pentru producția vegetală; clasa 0163 Activități după recoltare; clasa 0164 Pregătirea semințelor;

b) diviziunea 10 Industria alimentară; grupa 103 Prelucrarea și conservarea fructelor și legumelor; clasa 1032 Fabricarea sucurilor de fructe și legume; clasa 1039 Prelucrarea și conservarea fructelor și legumelor neclasificate altundeva „n.c.a.”; grupa 108 Fabricarea altor produse alimentare; clasa 1084 Fabricarea condimentelor și ingredientelor;

c) diviziunea 11 Fabricarea băuturilor; grupa 110 Fabricarea băuturilor; clasa 1101 Distilarea, rafinarea și mixarea băuturilor alcoolice; clasa 1102 Fabricarea vinurilor din struguri; clasa 1103 Fabricarea cidrului și a altor vinuri din fructe; clasa 1104 Fabricarea altor băuturi nedistilate, obținute prin fermentare;

d) diviziunea 20 Fabricarea substanțelor și produselor chimice; grupa 202 Fabricarea pesticidelor și a altor produse agrochimice; clasa 2020 Fabricarea pesticidelor și a altor produse agrochimice;

e) diviziunea 38 Colectarea, tratarea și eliminarea deșeurilor; activități de recuperare a materialelor reciclabile; grupa 383 Recuperarea materialelor; clasa 3832 Recuperarea materialelor reciclabile sortate;

f) diviziunea 41 Construcții de clădiri, grupa 412 Lucrări de construcții a drumurilor și a căilor ferate; clasa 4120 Lucrări de construcții a clădirilor rezidențiale și nerezidențiale;

g) diviziunea 46 Comerț cu ridicata, cu excepția comerțului cu autovehicule și motocicletele; grupa 461 Activități de intermediere în comerțul cu ridicata; clasa 4611 Intermedieri în comerțul cu materii prime agricole, animale vii, materii prime textile și semifabricate; clasa 4612 Intermedieri în comerțul cu combustibili, minereuri, metale și produse chimice pentru industrie; grupa 462 Comerț cu ridicata al produselor agricole brute și al animalelor vii; clasa 4621 Comerț cu ridicata al cerealelor, semințelor, furajelor și tutunului neprelucrat; clasa 4622 Comerț cu ridicata al florilor și plantelor; grupa 463 Comerț cu ridicata al produselor alimentare, al băuturilor și al tutunului; clasa 4631 Comerț cu ridicata al fructelor și legumelor; grupa 467 Comerț cu ridicata specializat al altor produse; clasa 4675 Comerț cu ridicata al produselor chimice; clasa 4676 Comerț cu ridicata al altor produse intermediare; grupa 469 Comerț cu ridicata nespecializat; clasa 4690 Comerț cu ridicata nespecializat;

h) diviziunea 47 Comerț cu amănuntul, cu excepția autovehiculelor și motocicletelor; grupa 471 Comerț cu amănuntul în magazine nespecializate; clasa 4711 Comerț cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzare predominantă de produse alimentare, băuturi și tutun; grupa 472 Comerț cu amănuntul al produselor alimentare, băuturilor și al produselor din tutun, în magazine specializate; clasa 4721 Comerț cu amănuntul al fructelor și legumelor proaspete, în magazine specializate; clasa 4729 Comerț cu amănuntul al altor produse alimentare, în magazine specializate; grupa 474 Comerț cu amănuntul al echipamentului informatic de telecomunicații în magazine specializate; grupa 477 Comerț cu amănuntul al altor bunuri, în magazine specializate; clasa 4776 Comerț cu amănuntul al florilor, plantelor și semințelor, comerț cu amănuntul al animalelor de companie și al hranei pentru acestea, în magazine specializate;

i) diviziunea 49 Transporturi terestre și transporturi prin conducte; grupa 493 Alte transporturi terestre de călători; clasa 4939 Alte transporturi terestre de călători neclasificate altundeva „n.c.a.”; grupa 494 Transporturi rutiere de mărfuri și servicii de mutare; clasa 4941 Transporturi rutiere de mărfuri;

j) diviziunea 52 Depozitare și activități auxiliare pentru transporturi; grupa 521 Depozitari; clasa 5210 Depozitari;

k) diviziunea 58 Activități de editare; grupa 581 Activități de editare a cărților, ziarelor, revistelor și alte activități de editare; clasa 5811 Activități de editare a cărților; clasa 5812 Activități de editare de ghiduri, compendii, liste de adrese și similare; clasa 5814 Activități de editare a revistelor și a periodicelor; clasa 5819 Alte activități de editare;

l) diviziunea 62 Activități de servicii în tehnologia informației; grupa 620 Activități de servicii în tehnologia informației; clasa 6201 Activități de realizare a softului la comandă;

m) diviziunea 63 Activități de servicii informatice; grupa 631 Activități ale portalurilor web, prelucrarea datelor, administrarea paginilor web și activități conexe; clasa 6311 Prelucrarea datelor, administrarea paginilor web și activități conexe;

n) diviziunea 68 Tranzacții imobiliare; grupa 682 Închirierea și subînchirierea bunurilor imobiliare proprii; clasa 6820 Închirierea și subînchirierea imobilelor proprii sau închiriate;

o) diviziunea 69 Activități juridice și de contabilitate; grupa 692 Activități de contabilitate și audit financiar, consultanță în domeniul fiscal; clasa 6920 Activități de contabilitate și audit financiar, consultanță în domeniul fiscal;

p) diviziunea 70 Activități ale direcțiilor, birourilor administrative, centralizate: activități de management și de consultanță în management; grupa 702 Activități de consultanță în management; clasa 7022 Activități de consultanță pentru afaceri și management;

q) diviziunea 71 Activități de arhitectură și inginerie: activități de testări și analiză tehnică; grupa 712 Activități de testări și analiză tehnică; clasa 7120 Activități de testări și analiză tehnică;

r) diviziunea 72 Cercetare-dezvoltare; grupa 721 Cercetare-dezvoltare în științe naturale și inginerie; clasa 7211 Cercetare-dezvoltare în biotehnologie; clasa 7219 Cercetare-dezvoltare în alte științe naturale și inginerie;

s) diviziunea 73 Publicitate și activități de studiere a pieței; grupa 732 Activități de studiere a pieței și de sondare a opiniei publice; clasa 7320 Activități de studiere a pieței și de sondare a opiniei publice;

ș) diviziunea 74 Alte activități profesionale, științifice și tehnice; grupa 742 Activități fotografice; clasa 7420 Activități fotografice; grupa 749 Alte activități profesionale, științifice și tehnice n.c.a.; clasa 7490 Alte activități profesionale, științifice și tehnice n.c.a.;

t) diviziunea 77 Activități de închiriere și leasing; grupa 773 Activități de închiriere și leasing cu alte mașini, echipamente și bunuri tangibile; clasa 7739 Activități de închiriere și leasing cu alte mașini, echipamente și bunuri tangibile n.c.a.; clasa 7731 Activități de închiriere și leasing cu mașini și echipamente agricole;

ț) diviziunea 78 Activități de servicii privind forța de muncă; grupa 782 Activități de contractare, pe baze temporare, a personalului; clasa 7820 Activități de contractare, pe baze temporare, a personalului;

u) diviziunea 81 Activități de peisagistică și servicii pentru clădiri; grupa 813 Activități de întreținere peisagistică; clasa 8130 Activități de întreținere peisagistică;

v) diviziunea 85 Învățământ; grupa 855 Alte forme de învățământ; clasa 8559 Alte forme de învățământ;

w) diviziunea 94 Activități asociative diverse; grupa 941 Activități ale organizațiilor economice, patronale și profesionale; clasa 9411 Activități ale organizațiilor economice și patronale; clasa 9412 Activități ale organizațiilor profesionale.

(2) Institutul desfășoară și dezvoltă relații științifice internaționale, relații de cooperare și de comerț interior și exterior cu diferite instituții, organizații și operatori economici, potrivit prevederilor art. 32 alin. (1) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Pentru realizarea unor proiecte și lucrări în domeniul agricol, Institutul se poate asocia cu alte unități de cercetare-dezvoltare de interes public și privat, cu instituții de învățământ acreditate și cu operatori economici din țară și străinătate, potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Finanțarea activității Institutului se realizează potrivit prevederilor art. 35 din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Institutul poate beneficia prin alocare directă de fonduri din bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin bugetul Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, potrivit prevederilor art. 27 lit. c) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — (1) Institutul organizează și conduce contabilitatea potrivit reglementărilor contabile aplicabile instituțiilor publice.

(2) Situațiile financiare se aprobă de consiliul de administrație al Institutului, potrivit prevederilor art. 34 lit. f) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — (1) Personalul Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, care se reorganizează, se preia de către noua unitate fără concurs.

(2) Preluarea personalului se face cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 67/2006 privind protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acestora, cu modificările ulterioare, și ale

Legii nr. 319/2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare, cu completările ulterioare.

(3) Salarizarea personalului Institutului se realizează potrivit prevederilor legale în vigoare care reglementează salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

(4) Pentru activități cu caracter sezonier, Institutul poate încheia contracte de prestări de servicii, potrivit prevederilor art. 43 din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — Numărul maxim de posturi aprobat pentru Institut este de 110.

Art. 10. — (1) Veniturile și cheltuielile Institutului se cuprind în bugetul de venituri și cheltuieli al acestuia, cheltuielile reprezentând limite maxime care nu pot fi depășite. Angajarea cheltuielilor se efectuează proporțional cu gradul de realizare a veniturilor.

(2) Institutul întocmește bugetul de venituri și cheltuieli, care se aprobă potrivit prevederilor art. 34 lit. e) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Excedentele rezultate din execuția bugetului de venituri și cheltuieli ale Institutului se regularizează la sfârșitul anului cu bugetul din care se finanțează, în limita sumelor primite de la acesta.

Art. 11. — Institutul efectuează operațiunile de încasări și plăți, potrivit prevederilor art. 37 și 38 din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — (1) Regulamentul de organizare și funcționare și structura organizatorică ale Institutului se aprobă prin decizie a președintelui Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, potrivit prevederilor art. 34 lit. d) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Directorul instituției îndeplinește atribuțiile ordonatorului terțiar de credite, potrivit prevederilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 13. — (1) Conducerea Institutului este asigurată de consiliul de administrație și director, potrivit prevederilor art. 34 lit. a) și c) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Drepturile și obligațiile directorului se stabilesc prin contractul de management, potrivit prevederilor art. 41 alin. (4) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare. Persoana care ocupă funcția de director al Institutului are funcția de bază la această unitate, potrivit prevederilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Atribuțiile conducerii se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare al Institutului.

Art. 14. — Activitatea științifică a Institutului este coordonată de un consiliu științific conform regulamentului de organizare și funcționare al acestuia, aprobat potrivit prevederilor art. 34 lit. b) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 15. — Institutul are în dotare un parc auto format din: un autoturism pentru transportul persoanelor din aparatul propriu și pentru activitățile de cercetare-dezvoltare, un autolaborator și un autoturism de teren.

Art. 16. — (1) Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

a) actualizarea valorii de inventar, denumirii, descrierii tehnice și a adresei, după caz, pentru bunurile din domeniul public al statului aflate în administrarea Institutului, potrivit anexelor nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre;

b) înscrierea în inventarul bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Institutului a bunurilor prevăzute în anexa nr. 3 la prezenta hotărâre;

c) comasarea bunului imobil cu nr. MF 116344 — Laborator agrochimie, corp B, cu bunul imobil cu nr. MF 116337 — Corp dependențe, corp C, potrivit anexei nr. 2 la prezenta hotărâre.

(2) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din aceeași hotărâre a Guvernului.

Art. 17. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, anexa nr. 4a) la Hotărârea Guvernului nr. 13/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării și Inovării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 16 ianuarie 2017, cu modificările și completările ulterioare, precum și anexele nr. 11, cu excepția punctului 1, și 11a) la Hotărârea Guvernului nr. 1.881/2005 privind înființarea unor institute și centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, stațiuni și societăți comerciale de cercetare și producție agricolă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 și 106 bis din 3 februarie 2006, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. 18. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

Ministrul cercetării și inovării,
Nicolae Hurduc

p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Elena Solomonesc,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

Bunurile imobile de natura construcțiilor din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București — C.U.I. 14785469

Nr. MFP	Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică pe scurt	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
116348	8.28.10	Clădire anexă	Parter; Sc = 313 mp; C4 — CF nr. 264492	Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	191.904
116353	8.29.08	Clădire principală	P + 1; Sc = 1.634 mp; Sd = 3.268 mp; C1 — CF nr. 264492	Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	5.178.033
121575	8.28.12	Clădire de locuit, magazie, garaj	S + P + 1; Sc = 316 mp; Sd = 664 mp; C5 — CF nr. 264492	Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	258.307
147541	8.28.13	Centrală termică		Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 20	1.994
		TOTAL			5.630.238

Bunurile imobile de natura construcțiilor din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București — C.U.I. 14785469, care se comasează potrivit cărții funciare nr. 264492

Nr. MFP	Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică pe scurt	Nr. MFP după comasare	Cod de clasificare după comasare	Denumire după comasare	Descriere tehnică pe scurt după comasare	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
116337	8.28.10	Corp dependențe, corp C	P, hală, grajd, atelier, S = 1.334 mp	116337	8.28.06	Hală, grajd, atelier, laborator agrochimie	Hală, grajd, atelier, laborator agrochimie; parter; Sc = 1.280 mp; C2 — CF nr. 264492	Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	805.272
116344	8.28.03	Laborator agrochimie, corp B	P; S = 182 mp						

Bunurile imobile care se înscriu în inventarul domeniului public al statului și se dau în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București — C.U.I. 14785469

Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)
8.28.12	Clădire de locuit	P + 1; Sc = 65 mp; Sd = 130 mp; CF nr. 264492 — C6	N-E: DSV Ilfov; S-E: Paul Philippe al României; S-V: Paul Philippe al României; E: INMA; N: INMA; N-V: Paul Philippe al României	Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	1932	226.855
8.28.10	Biostație pentru creștere insecte utile	S + P; Sc = 185 mp; Sd = 370 mp; CF nr. 264492 — C3	E: INMA; S: ICDPP; V: ICDPP; N: INMA	Țara: România; municipiul București; sectorul 1; bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	1942	34.505

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 14

din 25 martie 2019

Dosar nr. 3.446/1/2018

Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 274 din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 654/103/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările și

completările ulterioare (Legea nr. 176/2010), pentru o persoană care a ocupat o funcție eligibilă și față de care s-a constatat, în legătură cu această funcție, existența conflictului de interese, se aplică decăderea din dreptul de a exercita o funcție publică (respectiv din dreptul de a accede la poziția de funcționar public) potrivit art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 sau i se aplică doar decăderea prevăzută de dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 (respectiv din dreptul de a accede la o funcție electivă).”

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat că nu a fost identificată jurisprudență cu privire la problema de drept supusă dezlegării, transmițând puncte de vedere sau simple opinii referitoare la aceasta, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectiva problemă de drept; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai recurentul-pârât Inspectoratul Teritorial de Muncă Neamț și-a exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din data de 13 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 654/103/2018, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, pentru o persoană care a ocupat o funcție eligibilă și față de care s-a constatat, în legătură cu această funcție, existența conflictului de interese, se aplică decăderea din dreptul de a exercita o funcție publică (respectiv din dreptul de a accede la poziția de funcționar public) potrivit art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 sau i se aplică doar decăderea prevăzută de dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 (respectiv din dreptul de a accede la o funcție electivă).”

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia a fost formulată sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

A. Acțiunea

2. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta, persoană fizică, având calitatea de funcționar public în cadrul Inspectoratului Teritorial de Muncă Neamț, a solicitat anularea Deciziei nr. 92 din 23.01.2018, prin care s-a dispus încetarea de drept a raportului de muncă dintre aceasta și instituția pârâtă, reintegrarea în funcția deținută anterior și obligarea pârâtei la plata de despăgubiri.

3. Reclamanta a avut calitatea de consilier local în cadrul Consiliului Local B., județul Neamț, calitate în care a făcut obiectul unor verificări finalizate cu Raportul Agenției Naționale de Integritate nr. 13.978/G/II din 29.03.2016, prin care s-a constatat că s-a aflat în conflict de interese; mandatul de consilier local al reclamantei a expirat în anul 2016.

4. Ulterior, prin Decizia nr. 18/IS din 16.02.2017, reclamanta a fost numită în funcția de inspector de muncă, în cadrul instituției pârâte, ca urmare a promovării concursului de recrutare din perioada 10—12.01.2017. Prin Decizia nr. 92 din 23.01.2018, contestată de reclamantă, s-a dispus încetarea de drept a raportului de serviciu, în temeiul art. 98 alin. (1) lit. c), art. 54 lit. d) și art. 117 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 188/1999*), coroborate cu art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 176/2010*), reținându-se că reclamanta este lipsită de capacitate de exercițiu, fiind decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție publică, pe o perioadă de trei ani de la data rămânerii definitive a Raportului Agenției Naționale de Integritate nr. 13.978/G/II din 29.03.2016.

B. Hotărârea instanței de fond

5. Prin Sentința nr. 704/C din 29.06.2018, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea reclamantei și a dispus anularea deciziei contestate reținând, în esență, că instituția pârâtă a aplicat greșit dispozițiile art. 25 din Legea nr. 176/2010, întrucât, la data constatării conflictului de interese (de către Agenția Națională de Integritate), reclamanta ocupa o funcție eligibilă, cea de consilier local, astfel că interdicția de a ocupa o funcție publică se limitează la o funcție eligibilă de aceeași natură, fără a se putea reține o interdicție de ocupare a unei funcții în sistemul public (funcționar public); s-a reținut, prin urmare, că fapta reclamantei, ce a condus la reținerea unui conflict de interese, a fost comisă în calitate de consilier local și nu își extinde efectele asupra perioadei în care nu mai are această calitate, întrucât sancțiunile aplicabile pentru fiecare categorie vizată de Legea nr. 176/2010 sunt specifice fiecărei categorii în parte; or, în cauză, autoritatea publică pârâtă aplică unui funcționar public o sancțiune prevăzută pentru persoana care anterior a ocupat o funcție eligibilă.

C. Calea de atac formulată

6. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâtul, criticând-o pentru greșita interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010; recurentul a apreciat că o persoană față de care s-a constatat existența conflictului de interese „este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului”.

7. În opinia recurentului, interdicția vizează toate funcțiile și demnitățile publice care intră sub incidența Legii nr. 176/2010, între acestea fiind și cele prevăzute de Legea nr. 188/1999; prin urmare, la data de 18.01.2018, când Raportul de evaluare a rămas definitiv, prin pronunțarea Deciziei nr. 101 din 18.01.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 295/32/2016, instituția pârâtă avea obligația să se conformeze și să constate că raportul de serviciu este lovit de nulitate, fiind încetat de drept.

8. În acest context, instanța de recurs a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 25. — (1) Fapta persoanei cu privire la care s-a constatat că a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese ori starea de incompatibilitate constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective, în măsura în care prevederile prezentei legi nu derogă de la aceasta și dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

(2) Persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit prevederilor alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Dacă persoana a ocupat o funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. În cazul în care persoana nu mai ocupă o funcție sau o demnitate publică la data constatării stării de incompatibilitate ori a conflictului de interese, interdicția de 3 ani operează potrivit legii, de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, respectiv a rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești de confirmare a existenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

10. *Recurentul-pârât* a considerat că interdicția prevăzută de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 se aplică pentru toate funcțiile publice care intră sub incidența acestei legi, între care se află și cele prevăzute de Legea nr. 188/1999, întrucât persoana față de care s-a constatat conflictul de interese nu mai îndeplinește o condiție esențială pentru a încheia un raport de serviciu în sectorul public, respectiv legalitatea.

11. Având în vedere că legea se referă la „persoana” față de care s-a constatat conflictul de interese, și nu la „funcționarul public/magistratul/persoana care a ocupat o funcție eligibilă”, decăderea din dreptul de a ocupa o funcție publică intervine indiferent de calitatea pe care a avut-o la momentul constatării conflictului de interese și operează timp de 3 ani de la data la care această constatare are caracter definitiv.

12. Recurentul a făcut referire la Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 30 iulie 2014, referitoare la soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 176/2010, în care

s-au reținut următoarele: „(...) 39. Or, în interpretarea potrivit căreia o persoană cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau conflictul de interese poate ocupa o altă funcție eligibilă decât cea care a generat starea de incompatibilitate sau conflictul de interese, textul legal este în mod vădit contrar semnificației avute în vedere de legiuitor, care, prin Legea nr. 176/2010, a urmărit asigurarea integrității și transparenței în exercitarea tuturor funcțiilor și demnităților publice și al cărei scop este acela de a sancționa persoana în cauză prin stabilirea interdicției de a mai ocupa oricare dintre funcțiile eligibile. 40. De asemenea, a accepta interpretarea conform căreia unei persoane constatate a fi în stare de incompatibilitate sau conflict de interese îi este interzis să mai ocupe doar funcția care a generat starea de incompatibilitate sau conflictul de interese, putând, în schimb, ocupa orice altă funcție eligibilă, ar pune, practic, la îndemâna categoriilor de persoane vizate de Legea nr. 176/2010 un procedeu extrem de simplu de eludare a legii și a aplicabilității sancțiunilor înstituite de aceasta, aspect de neconceput într-un stat de drept.”

13. Recurentul apreciază că aceste considerente susțin interpretarea art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, în sensul opiniei sale, iar o interpretare contrară ar fi de natură să lipsească de efecte juridice Raportul Agenției Naționale de Integritate și hotărârile judecătorești ce au analizat conflictul de interese, efectul fiind crearea unui precedent ce ar permite persoanelor aflate în stare de incompatibilitate sau conflict de interese să ocupe funcții publice, contrar voinței legiuitorului.

14. *Intimata-reclamantă* a susținut că analiza trebuie să pornească de la reglementarea distinctă a conflictului de interese pentru aleșii locali și pentru funcționarii publici, pentru care legiuitorul a prevăzut fapte și situații, precum și sancțiuni diferite. Prin urmare, dacă a fost constatat un conflict de interese în exercitarea unei funcții eligibile, sancțiunea ce constă în interdicția de ocupare a unei funcții trebuie să vizeze o funcție de aceeași natură, respectiv o funcție electivă, fără a se răsfrânge asupra dreptului persoanei de a ocupa o poziție de funcționar public; în mod corespunzător, conflictul de interese constatat în privința unui funcționar public nu poate conduce la interdicția de a candida pentru ocuparea unei funcții eligibile.

15. *Intimata* a făcut referire la aceeași Decizie a Curții Constituționale, nr. 418 din 3 iulie 2014, arătând că interdicția la care s-a referit instanța de contencios constituțional privea funcțiile eligibile, stabilindu-se că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale, în măsura în care sintagma „aceeași funcție” se referă la toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1 din aceeași lege.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

16. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea acestei proceduri, întrucât cauza se află în recurs, soluționarea litigiului pe fond depinde de modul în care se interpretează dispozițiile legale precizate, chestiunea de drept este nouă și, în urma consultării jurisprudenței, nu au fost identificate hotărâri prin care instanța supremă să fi statuat asupra problemei de drept invocate, care nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii, potrivit evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

B. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

17. Instanța de trimitere a opinat că, în interpretarea dispozițiilor legale ce fac obiectul sesizării, trebuie să se pornească de la premisa că legiuitorul a prevăzut categorii distincte de persoane în privința cărora se poate constata existența unui conflict de interese ori a unei situații de incompatibilitate, pentru care a statuat sancțiuni distincte.

18. Astfel, potrivit art. 77 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 161/2003*), coroborat cu art. 47 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 215/2001*), nu poate lua parte la deliberare și la adoptarea hotărârilor consilierul local care, fie personal, fie prin soț, soție, afini sau rude până la gradul al patrulea inclusiv, are un interes patrimonial în problema supusă dezbaterilor consiliului local, o încălcare a acestei interdicții fiind considerată conflict de interese.

19. Pe de altă parte, conflictul de interese privind funcționarii publici este reglementat de art. 79 din Legea nr. 161/2003, iar, potrivit art. 77 alin. (2) lit. j) din Legea nr. 188/1999, constituie abatere disciplinară încălcarea prevederilor legale referitoare la îndatoriri, incompatibilități, conflicte de interese și interdicții stabilite prin lege pentru funcționarii publici.

20. Potrivit art. 25 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese ori starea de incompatibilitate constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective, „în măsura în care prevederile prezentei legi nu derogă de la aceasta”.

21. O astfel de derogare expresă este cea prevăzută la alin. (4) al art. 25 din Legea nr. 176/2010, în care se stabilește că sancțiunile disciplinare nu pot consta în mustrare sau avertisment.

22. O altă derogare este cea prevăzută la art. 26 alin. (3) din același act normativ, prin care se stabilește că: „Prin derogare de la dispozițiile legilor speciale care reglementează răspunderea disciplinară, sancțiunea poate fi aplicată în termen de cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, potrivit prevederilor legale. În cazul în care cauza de incompatibilitate a încetat înainte de sesizarea Agenției, sancțiunea disciplinară poate fi aplicată în termen de 3 ani de la încetarea cauzei de incompatibilitate, dacă legea nu dispune altfel.”

23. Având în vedere regimul distinct al conflictelor de interese care pot interveni în exercitarea unei funcții electorale sau al exercitării unei funcții publice de natura celor reglementate de Legea nr. 188/1999, se poate susține că legiuitorul a avut în vedere ca și interdicțiile ce intervin după constatarea unui astfel de conflict să aibă efect în raport cu funcția în exercitarea căreia s-a produs încălcarea respectivei interdicții.

24. Cu alte cuvinte, în situația unui funcționar public cu privire la care s-a constatat, în mod definitiv, că s-a aflat în conflict de interese, operează interdicția de a ocupa o funcție publică (în care se includ funcțiile reglementate de Legea nr. 188/1999), timp de 3 ani, *cu excepția celor electorale*, așa cum prevede prima teză a art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

25. În situația în care, în această teză, legiuitorul ar fi avut în vedere ca interdicția să opereze pentru toate funcțiile, indiferent de natura lor (funcții alese sau funcții publice), nu mai era necesar să facă referire la exceptarea funcțiilor electorale. Teza a doua a aceluiași alineat face referire la situația persoanei care a ocupat o funcție eligibilă, stabilind că aceasta nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului.

26. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014, a constatat că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale în măsura în care sintagma „aceeași funcție” se referă la toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1. În considerentele acestei decizii, analiza s-a limitat la funcțiile electivă în privința cărora ar opera interdicția stabilită de prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010, și nu la toate funcțiile prevăzute la art. 1 din lege.

27. Într-o altă interpretare, însă, s-ar putea susține că textul analizat prevede în mod expres decăderea din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor Legii nr. 176/2010, iar art. 1 din această lege enumeră toate funcțiile, atât cele electivă, cât și cele numite din instituții, autorități, organe publice [fiind incluși în această categorie toți funcționarii publici — alin. (1) pct. 31 al art. 1].

28. În acest context, trebuie avute în vedere considerentele paragrafului 38 din Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014 a Curții Constituționale, în care s-a reținut că „importanța și necesitatea reglementărilor în materia combaterii corupției și promovării integrității în sectorul public, în cadrul sistemului normativ național, sunt cunoscute și acceptate, aceste reglementări reprezentând răspunsul la o cerință reală a societății românești și o componentă de bază a dialogului României cu partenerii săi europeni, în cadrul procesului de evaluare a modului de îndeplinire a obligațiilor asumate de aceasta ca stat membru al Uniunii Europene. În jurisprudența sa (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.412 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, sau Decizia nr. 1.082 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 3 octombrie 2009), Curtea a statuat, printre altele, că din rațiuni de prevenire a faptelor de corupție de către anumite categorii de personal, anume individualizat, legiuitorul este liber să instituie în sarcina aceluși personal obligații suplimentare, tocmai în considerarea activității pe care acesta o desfășoară, activitate de o anumită natură și importanță”.

29. Or, pornind de la dezideratul de a asigura respectarea cerințelor de integritate în întregul sector public, intenția legiuitorului ar putea fi interpretată și în sensul aplicării interdicției de ocupare a oricărei funcții publice, electivă sau numite, în situația persoanei care, în exercitarea unei funcții/demnități alese, a încălcat regimul conflictelor de interese sau s-a aflat în stare de incompatibilitate.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

A. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

30. Prin Decizia nr. 69 din 9 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 15 noiembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea privind „interpretarea dispozițiilor art. 69 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la prevederile art. 15 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, și art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările ulterioare, în sensul de a lămuri ce fel de control poate efectua instanța de contencios administrativ asupra ordinului prefectului prin care se constată încetarea de drept, înainte de termen, a mandatului de primar” reținând următoarele considerente:

„51. Cât privește dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 se constată că acestea reglementează decăderea persoanei al cărei mandat a încetat, ca urmare a încălcării normelor privind conflictul de interese sau incompatibilitatea, din dreptul de a mai ocupa anumite funcții pentru o perioadă de trei ani. Articolul invocat este edictat după cum urmează: «*Persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit prevederilor alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o*

perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Dacă persoana a ocupat o funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. În cazul în care persoana nu mai ocupă o funcție sau o demnitate publică la data constatării stării de incompatibilitate ori a conflictului de interese, interdicția de 3 ani operează potrivit legii, de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, respectiv a rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești de confirmare a existenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate».

52. Această sancțiune operează automat atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, fără a fi necesar un act de autoritate prin care să se constate intervenită decăderea. Norma legală are ca efect interdicția pentru persoana vizată de a ocupa o funcție dintre cele menționate în textul legii, această interdicție putând să îi fie opusă, în temeiul simplei declarări a stării de incompatibilitate, ori de câte ori persoana respectivă își manifestă intenția de a accede la o funcție de această natură, fără a mai fi necesar ca prefectul să se fi pronunțat cu privire la acest aspect. Faptul că în ordinul prin care prefectul constată că a încetat de drept mandatul de primar sunt enunțate aceste consecințe juridice este lipsit de relevanță, decăderea decurgând oricum din lege, independent de poziția prefectului cu privire la această sancțiune, iar instanța de judecată nu ar putea înlătura aceste consecințe pe criterii de oportunitate, întrucât ar încălca principiul separației puterilor în stat, substituindu-se puterii legislative.

53. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, invocată de parte în fața instanței de fond, nu este relevantă, întrucât se referă la situații fundamentale diferite de cea din speță și, de altfel, nu s-a pus în cauză problema incidenței unei norme europene.

54. De asemenea, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată în litigiul de fond nu se referă la situații comparabile cu cea din speță. În Cauza *Calmanovici c. României* s-a pus problema prelungirii unei arestări preventive, iar în Cauza *Hirst c. Regatul Unit* s-a apreciat că este disproporționată o măsură de restrângere a dreptului de vot aplicată în mod automat tuturor condamnaților la o sancțiune privativă de libertate, pe toată perioada executării pedepsei.

55. Or, în speță este vorba de încetarea mandatului de primar ca urmare a constatării unei situații nelegale imputabile persoanei (starea de incompatibilitate) și de interdicția de a mai ocupa funcții eligibile pe o perioadă de trei ani. Este afectat, așadar, dreptul de a fi ales, nu dreptul de a alege, restrângerea este limitată în timp și există o vădită legătură între fapta imputată și sancțiune. Este nerelevant faptul că încetarea de drept a mandatului și decăderea din dreptul de a mai ocupa funcții eligibile se aplică în mod automat pentru toate situațiile de incompatibilitate, opțiunea legiuitorului situându-se în marja de apreciere a statului, acesta fiind în drept să considere că, ori de câte ori au fost încălcate normele privind incompatibilitatea, persoana vinovată nu mai poate fi investită cu exercițiul autorității publice o perioadă limitată de timp.

56. În același sens, în Cauza *Naidin c. României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o interdicție de ocupare a unei funcții publice aplicată în mod automat tuturor persoanelor cu privire la care s-a constatat că au avut calitatea de lucrători sau colaboratori ai fostei securități este conformă cu Convenția, inclusiv sub aspectul proporționalității.”

B. Jurisprudența tribunalelor și curților de apel

31. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată, în majoritate, au comunicat că nu a fost identificată jurisprudență cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

32. Următoarele instanțe au transmis puncte de vedere sau simple opinii referitoare la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării:

a) Potrivit *tribunalelor Galați, Sibiu* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Dâmbovița* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal) și *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal) și *Curții de Apel Suceava*, reglementarea distinctă a conflictului de interese pentru aleșii locali și pentru funcționarii publici, pentru care legiuitorul a prevăzut fapte și situații, precum și sancțiuni distincte, duce la concluzia că, în situația în care a fost constatat un conflict de interese în exercitarea unei funcții eligibile, sancțiunea ce constă în interdicția de ocupare a unei funcții trebuie să vizeze o funcție de aceeași natură, respectiv o funcție electivă, fără a se răstrânge asupra dreptului persoanei de a ocupa o poziție de funcționar public; în mod corespunzător, conflictul de interese constatat în privința unui funcționar public nu poate conduce la interdicția de a candida pentru ocuparea unei funcții eligibile.

33. S-a arătat că, față de regimul distinct al conflictelor de interese care pot interveni în exercitarea unei funcții electorale sau al exercitării unei funcții publice de natura celor reglementate de Legea nr. 188/1999, se poate susține că legiuitorul a avut în vedere ca și interdicțiile ce intervin după constatarea unui astfel de conflict să aibă efect în raport cu funcția în exercitarea căreia s-a produs încălcarea respectivei interdicții.

34. Așadar, în situația unui funcționar public cu privire la care s-a constatat în mod definitiv că s-a aflat în conflict de interese, operează interdicția de a ocupa o funcție publică (în care se includ funcțiile reglementate de Legea nr. 188/1999), timp de 3 ani, cu excepția celor electorale, așa cum prevede prima teză a art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

35. În situația în care, în această teză, legiuitorul ar fi avut în vedere ca interdicția să opereze pentru toate funcțiile, indiferent de natura lor (funcții alese sau funcții publice), nu mai era necesar a se face referire la exceptarea funcțiilor electorale.

36. Teza a doua din același alineat, al art. 25 din Legea nr. 176/2010, face referire la situația persoanei care a ocupat o funcție eligibilă, stabilind că aceasta nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului.

b) În opinia judecătorilor *Tribunalului Hunedoara*, în situația în care exercitarea funcției publice a încetat din orice alt motiv decât constatarea conflictului de interese ori stării de incompatibilitate, este aplicabilă decăderea reglementată de art. 25 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 176/2010, respectiv interdicția de 3 ani care operează de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești de confirmare a existenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate. În cazul în care motivul încetării exercitării funcției este existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate, este aplicabilă decăderea reglementată de teza I a aceluiași text legal, începând de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului.

c) *Punctul de vedere al Curții de Apel Brașov* (Secția de contencios administrativ și fiscal), materializat în Decizia nr. 1.267 din 14 noiembrie 2017, este că textul legal supus interpretării vizează o funcție eligibilă, în sensul neechivoc reținut de către Curtea Constituțională în Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014.

d) *Tribunalul Satu Mare* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal) a apreciat că o persoană care a ocupat funcția de viceprimar, în legătură cu care s-a constatat existența stării de incompatibilitate, potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, este decăzută din dreptul de a ocupa o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul legii, inclusiv o funcție

eligibilă, pe o perioadă de 3 ani, calculată conform prevederilor articolului anterior menționat. (Sentința nr. 763/CA din 21 noiembrie 2018, definitivă prin nerecurare).

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

37. Prin Adresa nr. 13/C/51/III-5/2019 din data de 22 ianuarie 2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

38. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 3 iulie 2014 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010, constatându-se că acestea sunt constituționale, în măsura în care sintagma „aceeași funcție” se referă la toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1 din aceeași lege.

39. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale supuse interpretării, Curtea Constituțională a reținut în considerentele acestei decizii următoarele:

„(...) prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate, însă prin prisma unor critici de neconstituționalitate diferite de cele formulate în prezenta cauză [a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 481 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din data de 4 februarie 2014, Decizia nr. 483 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 31 ianuarie 2014, Decizia nr. 391 din 2 iulie 2014, nepublicată încă (*publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 11 august 2014 — n.r.*)].

23. Cu acele prilejuri, Curtea a observat că prevederile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 instituie sancțiunea decăderii din dreptul persoanei eliberate sau destituite din funcție ca urmare a săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de lege sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor Legii nr. 176/2010, o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Această interdicție de 3 ani privește funcțiile sau demnitățile publice prevăzute de Legea nr. 176/2010, cu excepția celor electorale.

24. Distinct de acestea, Curtea a reținut că, în contextul normativ de stabilire a unor interdicții în ceea ce privește funcțiile și demnitățile publice, prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 instituie reguli specifice referitoare la ocuparea funcțiilor eligibile. Astfel, interdicția de a mai ocupa aceeași funcție eligibilă pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului reprezintă o sancțiune cu natură juridică distinctă, Curtea statuând că reglementarea supusă controlului de constituționalitate se integrează scopului legii — asigurarea integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirea corupției instituționale și nu contravine normelor constituționale privind dreptul de a fi ales și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

25. De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 au fost în atenția instanței de contencios constituțional cu prilejul soluționării conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte (a se vedea Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013).

26. Cu acel prilej, Curtea, constatând existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, prin omisiunea acestuia din urmă de a finaliza procedura parlamentară cu privire la sesizarea Agenției Naționale de Integritate, a decis că Senatul României «urmează să decidă cu privire la încetarea sau nu a calității de senator a domnului Mora Akos Daniel, după interpretarea legală a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010».

27. Totodată, în considerentele Deciziei nr. 460 din 13 noiembrie 2013, citată mai sus, Curtea a reținut că, în ceea ce privește hotărârea Senatului prin care se va dispune cu privire la problema în cauză, aceasta se va întemeia pe dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010, text de lege care prevede că: «Dacă persoana a ocupat o funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului.»

28. Observând interpretările de care este susceptibil textul de lege menționat: pe de o parte, interpretarea, potrivit căreia termenul «aceeași» instituit de legiuitor nu poate fi interpretat ca fiind sinonim cu «toate», legiuitorul evidențiind tocmai identitatea funcției eligibile respective, iar, pe de altă parte, interpretarea conform căreia, odată constatată definitiv existența unei stări de incompatibilitate, persoana în sarcina căreia această stare a fost stabilită decade din dreptul de a mai ocupa orice altă funcție de natura celei care a generat starea de incompatibilitate, Curtea Constituțională a statuat că trebuie să existe o concordanță între litera și voința inițială a legiuitorului.

29. În aceste condiții, Curtea a considerat că Parlamentul României trebuie să declanșeze procedura legislativă în scopul adoptării unei legi prin care se interpretează dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

(...)

33. De aceea, în absența unei legi care să lămurească semnificația sintagmei menționate, Curtea constată că persistența unei norme, care, prin neclaritatea sa, este susceptibilă de interpretări multiple, ce pot conduce la adoptarea unor soluții juridice diametral opuse într-un domeniu fundamental al statului de drept — ocuparea funcțiilor eligibile —, este contrară principiului constituțional al obligativității respectării Constituției, supremației sale și a legilor.

(...)

36. Sub acest aspect, pentru a corespunde exigențelor de claritate, precizie și previzibilitate, Curtea constată că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010, în partea referitoare la «aceeași funcție», trebuie interpretate în sensul voinței legiuitorului de asigurare a integrității în exercitarea funcțiilor publice, inclusiv prin stabilirea unor interdicții și aplicarea unor sancțiuni în cazul persoanelor cu privire la care s-a constatat încălcarea regimului incompatibilităților sau conflictului de interese.

37. Astfel, plecând de la premisa că intenția legiuitorului a fost aceea de a sancționa persoanele cu privire la care s-a constatat încălcarea regimului juridic privind incompatibilitățile sau conflictul de interese, fără a face vreo diferență între tipul funcțiilor electiv deținute, Curtea constată că atribuirea pentru sintagma «aceeași funcție» a înțelesului unic de funcția care a generat starea de incompatibilitate sau conflict de interese este de natură să lipsească de eficacitate norma juridică respectivă, contrar spiritului Legii nr. 176/2010.

(...)

39. Or, în interpretarea potrivit căreia o persoană cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau conflictul de interese poate ocupa o altă funcție eligibilă decât cea care a generat starea de incompatibilitate sau conflictul de interese,

textul legal este în mod vădit contrar semnificației avute în vedere de legiuitor, care, prin Legea nr. 176/2010, a urmărit asigurarea integrității și transparenței în exercitarea tuturor funcțiilor și demnităților publice și al cărei scop este acela de a sancționa persoana în cauză prin stabilirea interdicției de a mai ocupa oricare dintre funcțiile eligibile.

40. De asemenea, a accepta interpretarea conform căreia unei persoane constatate a fi în stare de incompatibilitate sau conflict de interese îi este interzis să mai ocupe doar funcția care a generat starea de incompatibilitate sau conflictul de interese, putând, în schimb, ocupa orice altă funcție eligibilă, ar pune, practic, la îndemâna categoriilor de persoane vizate de Legea nr. 176/2010 un procedeu extrem de simplu de eludare a legii și a aplicabilității sancțiunilor instituite de aceasta, aspect de neconceput într-un stat de drept.

41. Pe cale de consecință, pentru a integra prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua în litera și spiritul Legii nr. 176/2010, astfel încât acestea să corespundă voinței reale avute de legiuitor la momentul adoptării lor, conținutul acestora trebuie interpretat în sensul că odată constatată definitiv existența unei stări de incompatibilitate sau conflict de interese, persoana în sarcina căreia această stare a fost stabilită decade din dreptul de a mai ocupa orice altă funcție eligibilă, prevăzută de art. 1 din lege, pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. Curtea menționează că, în litera și spiritul legii, poate subzista doar interpretarea potrivit căreia o persoană care a ocupat, spre exemplu, funcția de consilier local sau județean și cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau încălcarea regimului privind conflictul de interese nu mai poate ocupa, pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului, nicio altă funcție eligibilă (spre exemplu, senator, deputat, primar, consilier local etc.).

42. Curtea constată, de asemenea, că numai în această interpretare prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate sunt conforme dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea fundamentală, potrivit căreia funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate în condițiile legii. Într-adevăr, Constituția lasă la aprecierea legiuitorului ordinar stabilirea condițiilor de ocupare a funcțiilor și demnităților publice, însă acesta trebuie să se conformeze cerințelor de claritate și precizie a normei. În același timp, doar în această interpretare, sintagma «aceeași funcție» îl poată avertiza în mod inechivoc pe destinatarul său asupra gravității consecințelor nerespectării enunțului legal pe care îl cuprinde, astfel încât dreptul la ocuparea și exercitarea funcțiilor publice eligibile să nu rămână teoretic și iluzoriu.

43. Față de considerentele expuse, Curtea constată că, pentru a fi în acord cu Legea fundamentală și pentru a corespunde voinței reale a legiuitorului, sintagma «aceeași funcție» din cuprinsul art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 nu poate primi nicio altă semnificație decât aceea că noțiunea «aceeași» din cuprinsul său se referă la oricare dintre funcțiile eligibile prevăzute de art. 1 din Legea nr. 176/2010.

44. Curtea Constituțională a stabilit că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare (a se vedea Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011).

45. Curtea nu declară neconstituțională o prevedere legală, astfel că nu se produc consecințe asupra existenței normative în ordinea juridică a normei supuse controlului, ci se stabilește doar, pe cale de interpretare, un unic înțeles constituțional al art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

40. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, și s-a propus soluția de respingere a sesizării ca inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

41. Examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată următoarele:

42. Înainte de cercetarea în fond a chestiunii de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să analizeze regularitatea actului de sesizare și îndeplinirea cerințelor legale de admisibilitate, prevăzute de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

43. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

- existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

- chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecării în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

- chestiunea de drept să fie nouă;

- chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

44. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată că a doua condiție este îndeplinită, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet din cadrul Curții de Apel Bacău, investit cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 și art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

45. De asemenea, este îndeplinită și a treia condiție de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei *pendinte* în care se ridică, deoarece, prin raportare la obiectul cauzei, soluția pe fond depinde de interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

46. În ceea ce privește prima cerință de admisibilitate, se constată că se impun mai multe clarificări.

47. Pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul unificării jurisprudenței, prin intermediul mecanismului hotărârii prealabile, este necesar ca problema de interpretare a unui text de lege să fie reală, dificilă, întrucât norma juridică este redactată în termeni neclari sau poate conduce la soluții diferite în practica judiciară.

48. Din această perspectivă, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a subliniat cu consecvență că în sesizarea instanței supreme cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, o normă legală îndoielnică, lacunară sau neclară, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (a se vedea, de exemplu,

Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016).

49. Majoritatea teoreticienilor și practicienilor a susținut că dificultatea chestiunii de drept supuse dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, întrucât altfel s-ar nesocoti principiile fundamentale ale organizării judecătorești din România, respectiv independența judecătorilor — prerogativa judecătorilor de a interpreta ei înșiși legea și de a o aplica așa cum apreciază la circumstanțele cauzei; dispozițiile de excepție nu pot fi extrapolate și nici nu înlătură principiul independenței, ci chiar îl confirmă — accesul liber la justiție, organizarea ierarhică a instanțelor și dublul grad de jurisdicție, colegialitatea instanțelor, obligația legală a instanțelor de a judeca etc.

50. Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că, în cauză, nu este vorba despre o veritabilă problemă de drept, controversată, din moment ce interpretarea ei nu prezintă un grad de dificultate suficient de mare, dispozițiile legale a căror interpretare se solicită neavând un caracter neclar, susceptibil de mai multe interpretări, de natură să determine pronunțarea unor hotărâri judecătorești divergente.

51. Se reține că pe rolul instanțelor nu a fost identificată jurisprudență care să fi abordat problema interpretării și aplicării prevederilor legale ce fac obiectul cererii de sesizare, sub aspectul relevat de instanța de trimitere.

52. Astfel, curțile de apel Alba Iulia, Cluj, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au precizat că nu au identificat hotărâri judecătorești care să vizeze problema de drept supusă dezbaterii.

53. Curtea de Apel Bacău a menționat că nu a fost identificată practică judiciară în materia analizată, pe rolul acestei instanțe figurând doar Dosarul nr. 654/103/2018, în care s-a dispus sesizarea supusă analizei de față, cauza fiind suspendată la data de 13.12.2018.

54. Singurele hotărâri judecătorești care au fost înaintate instanței supreme sunt următoarele: Sentința nr. 2.685 din 10.10.2018 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal; Decizia nr. 1.267/R/2017 din 14.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și Sentința nr. 763/2018/CA din 21.11.2018 pronunțată de Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

55. Aceste hotărâri judecătorești nu au analizat însă chestiunea de drept care a prilejuit formularea sesizării, întrucât reclamantii care au declanșat litigiile respective încălcaseră regimul juridic al incompatibilităților în timpul exercitării unei funcții electivă și ulterior ocupaseră tot o funcție electivă, și nu o funcție publică, reglementată de Legea nr. 188/1999.

56. După cum s-a menționat, litigiul în care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile a fost inițiat de o persoană care a avut *calitatea de consilier local — funcție eligibilă*; în urma unor verificări efectuate de Agenția Națională de Integritate s-a constatat că s-a aflat în conflict de interese, iar înainte de rămânerea definitivă a raportului de evaluare a fost numită într-o *funcție publică*, ca urmare a promovării concursului de recrutare. După rămânerea definitivă a raportului de evaluare s-a dispus încetarea de drept a raportului de serviciu, în temeiul art. 98 alin. (1) lit. c), art. 54 lit. d) și art. 117 din Legea nr. 188/1999, coroborate cu art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

57. Totodată, se reține că nu se conturează riscul apariției unor dezlegări diferite în practică, din moment ce punctele de vedere teoretice comunicate de instanțe cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării converg către o singură interpretare a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, anume aceea că *pentru o persoană care ocupă o funcție eligibilă și față de care s-a constatat în legătură cu această*

funcție existența conflictului de interese se aplică doar decăderea prevăzută de art. 25 alin. (2) teza a II-a din Legea 176/2010, respectiv decăderea din dreptul de a accede la o funcție electivă.

58. Pentru a evita transformarea mecanismului procedural reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă într-o cauză nejustificată de prelungire a procedurii judiciare și pentru a nu se deturna această procedură de la scopul său firesc, acela al unificării practicii judiciare prin rezolvarea de către instanța supremă a unei chestiuni de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere trebuie să arate în încheierea de sesizare care este problema de drept punctuală care necesită cu pregnanță a fi lămurită și în ce constă dificultatea de interpretare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept.

59. Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept sau divergența de interpretare existentă între reclamant și pârât nu poate constitui temei pentru inițierea acestui mecanism de unificare jurisprudențială, considerându-se imperios necesar ca punctul de vedere al instanței de trimitere să cuprindă o argumentare temeinică asupra admisibilității sesizării (Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; Decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015; Decizia nr. 21 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 4 octombrie 2016).

60. Instanța de trimitere a justificat cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, pe considerentul că textul de lege nu este suficient de clar, putând fi interpretat și în sensul aplicării interdicției de ocupare a oricărei funcții publice, electivă sau numite, în situația persoanei care în exercitarea unei funcții/demnități a ales a încălcat regimul conflictelor de interese sau s-a aflat în stare de incompatibilitate, prin prisma considerentelor de la paragraful 38 din Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014 a Curții Constituționale, anterior amintite.

61. Cu privire la pretinsa dificultate de interpretare a textului de lege în discuție, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în Decizia Curții Constituționale nr. 391 din 2.07.2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 se rețin, la paragrafele 14 și 15, următoarele considerente (care se regăsesc și în Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 3.07.2014 — paragrafele 23 și 24):

„14. Astfel, Curtea a observat că prevederile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 instituie sancțiunea decăderii din dreptul persoanei eliberate sau destituite din funcție ca urmare a săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de lege sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate de a mai exercita o funcție ori o demnitate publică ce face obiectul prevederilor Legii nr. 176/2010 o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Această interdicție de 3 ani privește funcțiile sau demnitățile publice prevăzute de Legea nr. 176/2010, cu excepția celor electorale.

15. Distinct de acestea, Curtea reține că, în contextul normativ de stabilire a unor interdicții în ceea ce privește funcțiile și demnitățile publice, *prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 instituie reguli specifice referitoare la ocuparea funcțiilor eligibile (...).*

62. Rezultă, așadar, că, în timp ce art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 instituie reguli generale cu privire la interdicția ocupării tuturor categoriilor de funcții și demnități publice enumerate în art. 1 din aceeași lege, art. 25 alin. (2) teza a doua nu face altceva decât să introducă reguli specifice pentru categoria funcțiilor eligibile.

63. În consecință, apelând la regula de interpretare sistematică se poate proceda la aplicarea corectă a norme legale ce constituie obiectul cererii de sesizare pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, neputând fi reținut un grad sporit de dificultate în interpretarea acesteia.

64. Această regulă de interpretare constă în lămurirea înțelesului unei prevederi legale, ținându-se seama de legăturile sale cu alte dispoziții din același act normativ ori dintr-un alt act normativ.

65. Recurgând la folosirea acestei reguli, interpretul în prezenta cauză trebuie să stabilească felul norme juridice supuse interpretării, în cadrul actului normativ din care face parte, în sensul de a ști dacă este vorba despre o normă generală sau de o normă specială.

66. Așa cum s-a menționat, Curtea Constituțională a statuat că este vorba despre reguli specifice instituite de dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 cu privire la interdicțiile în ocuparea funcțiilor eligibile, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciind că, prin prisma acestei statuări și a regulilor prevăzute de art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010, interpretarea norme legale în discuție nu prezintă un grad ridicat de dificultate, de natură să contureze orientări jurisprudențiale divergente.

67. De asemenea, prezintă relevanță în cauză și regula de interpretare a legii civile, conform căreia nu pot fi interpretate extensiv normele juridice care restrâng exercițiul unor drepturi civile sau care prevăd sancțiuni civile.

68. Prin urmare, se constată că instanța de trimitere are la dispoziție reguli de interpretare a actelor normative, consacrate doctrinar și jurisprudențial, pe baza cărora să poată stabili sensul voinței legiuitorului exprimate în dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, care nu comportă o reală și serioasă dificultate, pentru a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărâri prealabile, nefiind create premisele apariției unei practici neunitare care să poată fi preîntâmpinată pe calea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

69. Mai mult, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, prin sesizarea formulată, instanța de trimitere nu urmărește stabilirea înțelesului sau a conținutului norme, ci, mai degrabă, pornind de la un anumit rezultat al interpretării dispozițiilor legale, are în vedere doar aplicarea norme, cu scopul de a identifica soluția ce trebuie dispusă în cauză.

70. Or, astfel cum s-a reținut în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în legătură cu pronunțarea unei hotărâri prealabile (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016), operațiunea de interpretare și aplicare a textului de lege la diferite circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu nu poate fi atribuită completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, ci revine instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei. Instanței de judecată îi revine rolul de a realiza o interpretare cazuală sau judiciară, care presupune ca, anterior soluționării cauzei, să studieze circumstanțele particulare ale speței deduse judecării, să realizeze calificarea juridică a cererii și, ulterior, interpretarea norme de drept și aplicarea acesteia, pentru emiterea actului jurisdicțional final.

71. Întrucât obiectul procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă constă în interpretarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare, care sunt determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei, iar finalitatea demersului constă în împiedicarea apariției unei jurisprudențe neunitare în materie, se apreciază că instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu însăși interpretarea și aplicarea legii în scopul soluționării cauzei respective, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată.

72. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 654/103/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, pentru o persoană care a ocupat o funcție eligibilă și față de care s-a constatat, în legătură cu această funcție, existența conflictului de interese, se aplică decăderea din dreptul de a exercita o funcție publică (respectiv din dreptul de a accede la poziția de funcționar public) potrivit art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 176/2010 sau i se aplică doar decăderea prevăzută de dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 (respectiv din dreptul de a accede la o funcție electivă).”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS

ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

